

ΓΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΓΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄ ΤΕΥΧΟΣ ΟΑ. (71).
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1907.

ΑΘΗΝΑΙ
Ὅδος Γ' Σεπτεμβρίου 85

Φ
ΑΡΤΕΥΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ετησία δρ. 12. — ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δρ. 1. —

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ εις την αρχήν εκάστου μηνός εν Ἀθήναις.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 85. (Πλατεία Κυριακοῦ).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Ἐτησίᾳ ἐν Ἑλλάδι δρ. 12.— Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ὑπὸ Δ. Καλογεροπούλου.

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟΝ WIERTZ ὑπὸ Τ. Ἀριελᾶ.

ΡΩΔΑΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΕΜΙΑ ὑπὸ Θ. Ζωϊκοπούλου.

D. FOURCADE.

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΔΕΛΑΚΡΟΑ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπα-
νάστασις ὑπὸ Δρ. Κουρτίδου.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟ-
ΛΟΓΟΥ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΠΙΝΕΛΙΕΣ ὑπὸ Εἰρήν. Ἀθηναίας

ΜΙΑ ΠΡΟΠΟΣΙΣ ὑπὸ Στ. Μαρτζώκη.

Η ΜΟΙΡΑ ὑπὸ Μ. Πίπια.

ΑΓΑΠΗΣ ΦΩΛΗΑ ὑπὸ Μ. Σιγούρου.

ΣΤΕΡΝΟΣ ΜΟΥ ΠΟΘΟΣ ὑπὸ Γ. Ζερμλίνη.

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ὑπὸ Πολ. Δημητράκοπούλου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ εἰκονογραφημένων δελταρίων.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ὑπὸ Ε. Λάμαρη.

ΠΑΛΗ, διήγημα Τ. Κορόφου.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ ὑπὸ Ἰάκωνος
Σελήνᾳ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ὑπὸ Wiertz.

Ο ΓΛΥΦΕΥΣ ὑπὸ D. Fourcade.

ΕΙΚΟΝΕΣ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ.

ΤΙΜ. ΑΜΠΕΛΑΣ.

NINA ΦΩΚΑ.

Ἐξεδόθη τὸ

«ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ,

Ἐκ δώδεκα τυπογραφικῶν φύλλων

Ἐκδότης : Β ΤΖΑΡΑΒΕΛΑΣ

Τὸ «Μεσσηνιακὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ 1907
περιέχει πλεονεξία ὠραιοτάτα φιλολογικὰ ἄρθρα
γενικοῦ ἰνδιφρέστος, εἰκόνας καλλιτεχνικάς,
ποιήματα κλπ.

Τιμᾶται δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3.

Διὰ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν τῆς «Πεντακθῆνης»
γίνεται ἐξαιρετικὴ ἐπιτιμία μίαις δραγμῆς. Ἦτοι 1
δρ. μόνον διὰ τὰ ἀπλόδετα καὶ 2 διὰ τὰ χρυσόδετα.
Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τὸ «Μεσσηνιακὸν
Ἡμερολόγιον» παρακαλοῦνται ν' ἀπευθυνθῶσι ἡμῶν
ἐγγράφως, διότι ὠρισμένος μόνον ἀριθμὸς ἀντιτύπων
διετέθη διὰ τῶν συνδρομητῶν μας.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208. Δρ. 3.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Διηγήματα εἰ-
κονογραφημένα. Σελ. 184. Δρ. 2.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ. Πεζᾶ ποιήματα μετὰ χρω-
ματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

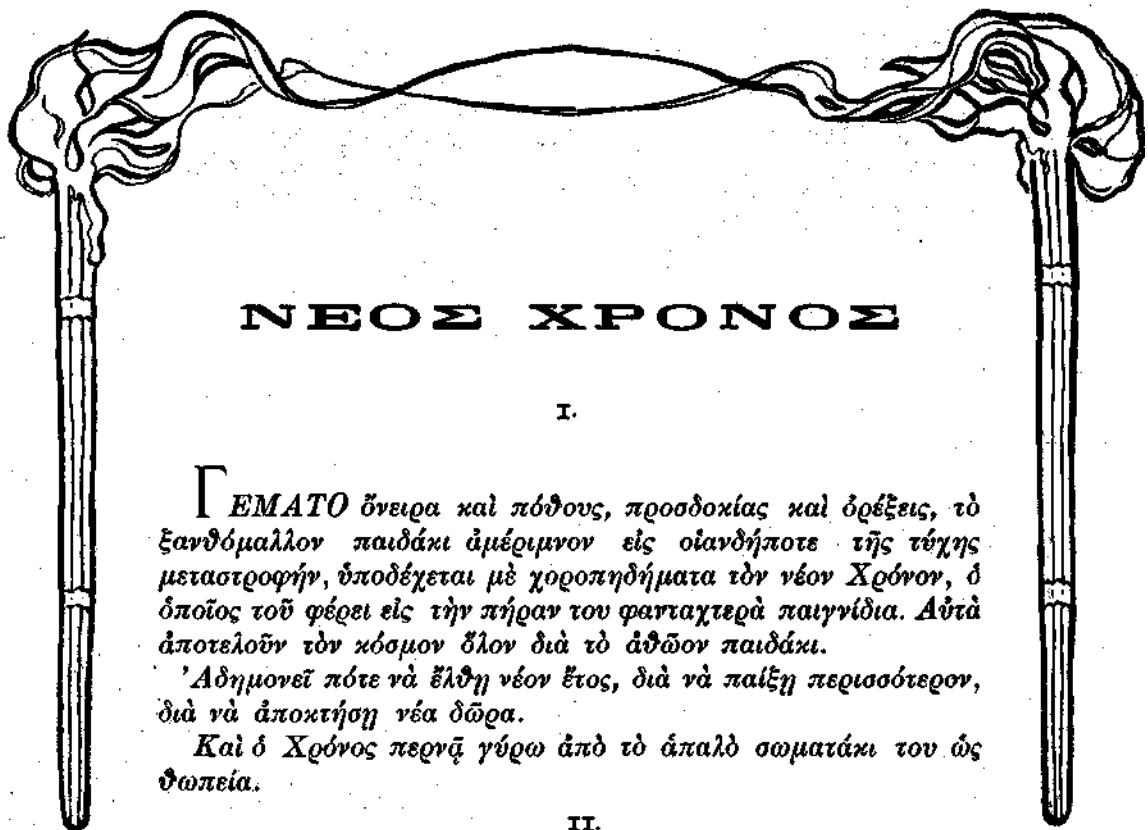
ΣΑΤΥΡΑΙ. Διηγήματα καὶ σκέψεις. Σελ. 64
Δρ. 2.

ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ. Πεζᾶ ποιήματα μετ' εἰκό-
νων. Σελ. 64. Δρ. 1.

ΣΕΛΙΔΕΣ. Διηγήματα. Σελ. 128. Δρ. 2.

ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ. Ἐντυπώσεις καὶ
σκέψεις. Σελ. 84. Δρ. 1.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

I.

ΓΕΜΑΤΟ ὄνειρα καὶ πόθους, προσδοκίας καὶ ὀρέξεις, τὸ
ξανθόμαλλον παιδάκι ἀμέριμον εἰς οἰανδήποτε τῆς τέχνης
μεταστροφῆν, ὑποδέχεται μὲ χοροπηδήματα τὸν νέον Χρόνον, ὁ
ὁποῖος τοῦ φέρει εἰς τὴν πῆραν τοῦ φανταχτεροῦ παιγνιδίου. Ἀυτὰ
ἀποτελοῦν τὸν κόσμον ὅλον διὰ τὸ ἀδῶν παιδάκι.

Ἄδημονεῖ πότε νὰ ἔλθῃ νέον ἔτος, διὰ νὰ παίξῃ περισσότερον,
διὰ νὰ ἀποκτήσῃ νέα δῶρα.

Καὶ ὁ Χρόνος περνᾷ γύρω ἀπὸ τὸ ἀπαλὸ σωματάκι του ὡς
θωπεΐα.

II.

Οἱ τραχεῖς τοῦ βίου περισπασμοὶ ἐγαλέβδωσαν τὸ σῶμα. Τὸ παιδάκι ἐγενεῖν Ἀνήρ.
Ἡ ἀκμὴ τοῦ πνεύματος ἠλεκτριεῖ τὰ νεῦρα καὶ τὸ μέτωπόν του σκιάζει τὸ συμφέρον τοῦ
παρόντος καὶ ἡ ἀνήσυχος σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἄν τὸ παιδί ἔβλεπεν εἰς κάθε
νέον χρόνον παίγνια καὶ δῶρα, ὁ ἀνήρ βλέπει ἤδη ἀκανθὰς εἰς τὸν κοινωνικὸν δρόμον.
διαφύσεις εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις. Οἱ χρόνοι ἐκυλιόθησαν ταχεῖς εἰς τὴν Ἀνυπαρξίαν,
χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Τὰ ξανθὰ μαλλιά ἐγενεῖν μαῦρα καὶ τρίχες λευκαὶ πει-
σματωδῶς ἐπεκάθησαν εἰς τοὺς κροτάφους.

Ἀσχάλλει διότι ἦλθεν νέος Χρόνος, ὁ ὁποῖος τοῦ φέρει εἰς τὴν πῆραν ἀπογοητεύσεις
καὶ πικρίας.

Καὶ ὁ Χρόνος περνᾷ γύρω ἀπὸ τὸ μεστωμένο σῶμα του ὡς ἀπειλή.

III.

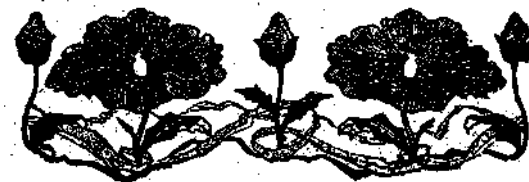
Ἀσπρομάλλης ὁ γέρον εἶναι συμμαζεμένος σὺν ἀναμμένο τζάκι. Εἰς τὰς φλέβας
τον μόλις κυκλοφορεῖ, ἄθερμο, τὸ αἷμα του. Τὰ πόδια του εἶνε ἀκίνητα. Μία γενεὴ
μακρὰ βαρύνει τὸ ἀδύνατο στήθος του.

Ἦλθεν ὁ νέος Χρόνος καὶ εἰς τὸν ἐρχομὸν του μελαγχολεῖ ὁ γέρον. Ὀνειρα δὲν
ὑπάρχουν πλέον, οὔτε πόθοι, οὔτε προσδοκίαι. Δὲν ὑπάρχει οὔτε κἂν ἡ τραχὺ τοῦ
βίου πάλη, ἡ δίδουσα δύναμις καὶ κίνησις, δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὸν οὔτε τοῦ μέλλοντος
κἂν ἡ σκέψις. Τὰ μεσάνυχτα, ποῦ ὁ νέος Χρόνος κτυπᾷ τὰς θύρας τῶν σπητιῶν, ὁ
γέρον ἀφυπνίζεται· μία ταραχὴ τὸν συγκλονίζει· βλέπει νὰ ὑπῴνεται ἕνας καπνὸς
λευκανοῦ πρὸς τὸ στυδιωμένον μέτωπόν του.

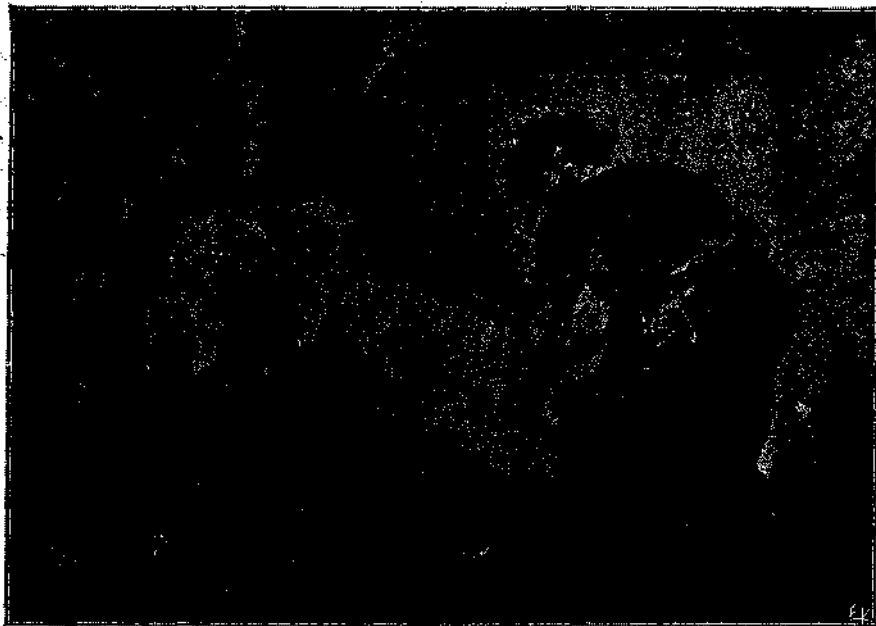
Ὁ νέος Χρόνος φέρει εἰς τὸν μαῦρον σάκκον του σάβανα.

Καὶ ὁ Χρόνος περνᾷ γύρω ἀπὸ τὸ ἐρειπωμένον σῶμα τοῦ γέροντος ὡς ράπισμα.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Wiertz.

Τὰ ὄρφανά.

ΡΟΔΑΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΕΜΙΑ

1.

Ὅσο ξέρω μέσα στην καρδιά σου
Γιὰ μένα ἀγάπη δὲν κρατεῖς,
Εἶμαι γιὰ σένα ὁ πικραμένος
Κι' εἶμαι μονάχα ὁ ποιητής.

Κι' εἶμαι γιὰ σὲ τὸ πένθος μόνο
Κι' εἶμαι τὸ νέφος ποῦ περνᾷ,
Καὶ πάει καὶ πάει νὰ χύσῃ κάπου
Τὰ δάκρυά του τὰ ἑσπερινά.

Μοῦ φτάνει τόσο. Τόσο ἄς μείνῃ,
Παρρηγοριά σ' ἕναν καιρό:
Ὅτι μοῦ φώτισαν δυὸ μάτια
Τὸ πέρασμά μου τὸ ἴσκερό...

2.

Ἐνα τραγουδάκι ἀκόμα
Γιὰ τὴν ἔρμη κοπελιά
Γιὰ τὰ μάτια τὰ σδυμένα
Γιὰ τ' ἀξέχαστα μαλλιά!

Ἐνα τραγουδάκι ἀκόμα
Γιὰ τὰ σέβανε, ὦ καυμέ,
Ποῦ ἀνθίσες λευκὴ καμέλια
Κι' ἐμαράθνης, ὦμέ!

Ἐνα τραγουδάκι ἀκόμα
Γιὰ τὴν πλάνα σου ὠμορφιά,
Ποῦ ἔφυγες χελιδονάκι
Γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃς πειρά!...

ΘΡΑΣ. ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ

DOMINIQUE FOURCADE

ΕΝΑΣ ἀπο τοὺς πλέον εὐέλπιδας Γάλλους καλλιτέχνες.
Ὁ Jean Philippe Dominique Fourcade, γεννήθη
τῷ 1871 εἰς τὸ διαμέρισμα Cazères Haute Garonne.
Ἐπὶ ἤρῃ μαθητὴς τοῦ G. Thomas καὶ τοῦ Dubois. Ἐ-
βραβεύθη πρωτεύσας τρις εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν σχολὴν
τῆς Τουλούσης καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν καλ. σχολὴν.
Εἰς τὸ Παρισίων Salon τοῦ 1899 ἔλαβεν ἑπαινον, ἐ-
θναυμάσθη δὲ εἰς τὸ τμήμα τῆς χαρακτικῆς εἰς τὴν παγ-
κόσμιον ἐκθεσὴν τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου. Τῷ 1901 ἐγέ-
νετο ἀξιωματικὸς τῆς Ἀκαδημίας.

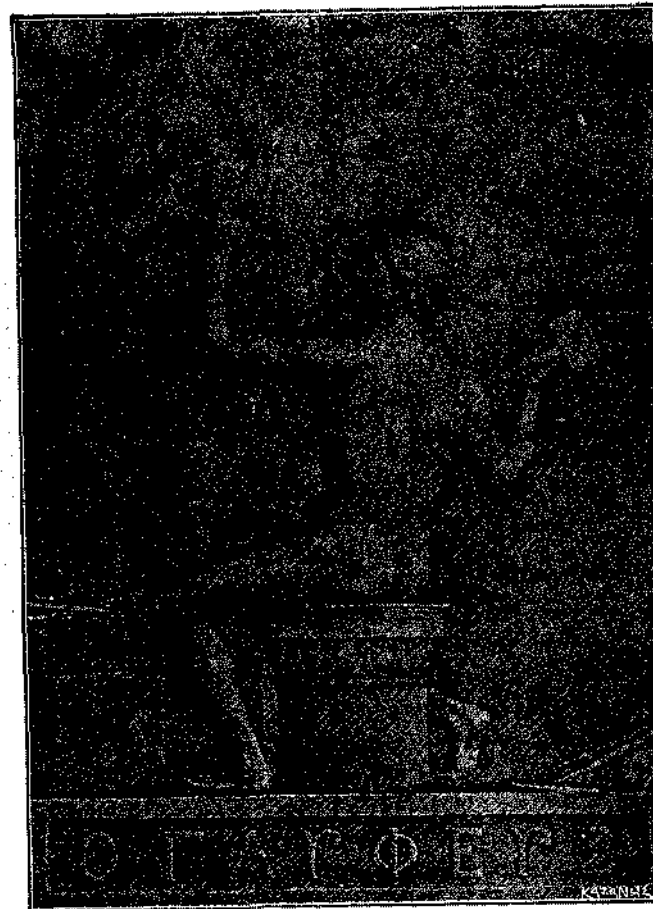
Ἐξετέλεσε τὰ ἑξῆς ἔργα, πάντα θαυμασθέντα:

Ἐν ἀνάγλυφον (bas relief) παριστῶν τὴν Ἑπεράσι-
ον τῆς Σημαίας, ἀνήκον εἰς τὸ 126ον σύνταγμα τοῦ πε-
ζικοῦ (1893), ἄλλο ἀπεικονίζον τὴν ἐκλογὴν ὡς Προέ-
δρου τῆς Δημοκρατίας τοῦ Καζιμίρ Περί, ἀνήκον εἰς
Ἐπιτομὴν τῶν Καλῶν τεχνῶν (1894), ὁμοίως τὸν θά-
νατον τοῦ Δουγᾶν (1895). Ἐνα μέγαν ἱστορικὸν πίνακα
(panneau): Ἡ «Βουλὴ τῆς Τολόσης κατὰ τὸ 1844,
τὸ Ἐφετεῖον τῷ 1810 καὶ τὸ Ἐφετεῖον τῷ 1896.» Ἐ-
τερον πίνακα ἱστορικόν, τὸ 17ον στρατιωτικὸν σῶμα τῷ
1896. Προτομὴν τοῦ Γαμβέττα, κατὰ παραγγελίαν τῆς
Κυβερνήσεως τῆς Ἰνδο-Κίνας, ἀγαλμάτων τοῦ Ἀργιπ-
πιν τοῦ Προέδρου Καρνὸ εἰς Τουλούσην (1899), μετάλλια
ἀνήκοντα εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας, εἰς τὰ Μου-
σεῖον Τύνιδος, εἰς τὸν Ἀγροικὸν σύνδεσμον τῆς Γαλλίας.
Προτομὴς τοῦ ἐφερέτου Ουζένη (1895), ἐπίσης τοῦ
Hamel, τοῦ στρατηγοῦ Fabre καὶ ἄλλων.

Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ κ. Fourcade εἶνε ὁ
«Γλυφεὶς», γνησία ἐπιπέδου εἰς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς
τέχνης, ὃν παραθέτομεν ἐν ἐπιπέδῳ συγκαταθέσει τοῦ
γλύπτου, παρασχόντος τὴν ἡδύαν τῆς ἐν τῇ «Πινako-
θήκῃ» δημοσιεύσεως διὰ τοῦ ἐν Παρισίοις φίλου ἡμῶν
κ. Γέλβεργ.

Ἦδη παρασκευάζει μίαν μεγάλην ἀλληγορίαν ἐξ ὀρει-
χάλκου: τὸ «Πνεῦμα τῆς τέχνης καὶ ἠθικῆς τῆς Τουλού-
σης» συνοδοιμέτην ἐν μετάλλῳ προσώπων ὃν εἰκόν-
σεν ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὰς μορφάς, ἦτοι τῶν J. Paul Lau-
reans, τοῦ Benjamin Constant, ζωγράφου καὶ τῶν
γλυπτῶν Falguiere, Mercier καὶ Marguente,

XXXXXXXXXXXX

D. Fourcade.

Ὁ Γλυφεὶς

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΔΕΛΑΚΡΟΑ

ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΛΕΞΙΣ Ἑλλάς (Ἑλ-
ληνισμός) ἔχει δύο
σημασίας. Οἱ εὐ-
λαβεῖς ἀναδιφροῦνται
τοῦ παρελθόντος,
οἱ θαυμασταὶ τοῦ
Ὁραίου καὶ τοῦ Με-
γάλου, οἱ προσκυ-
νηταὶ τοῦ Πνεύμα-

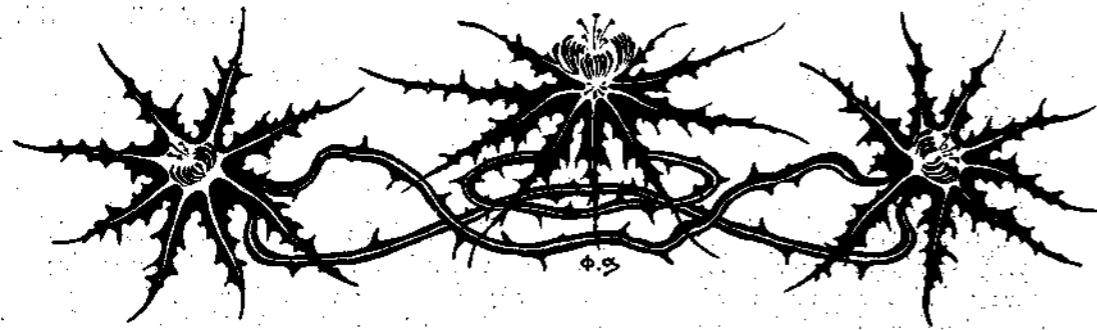
τος—τὸ ὅποιον, προχωρεῖ ὡς τὸ ἕστρον τῶν
Μάγων, εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν ἀνευ συνόρων καὶ
σημαίων—ὀνομαζοῦν ἑλληνισμόν τὸ σύνολον ἰδεῶν,
ἀντιλήψεων τῆς ζωῆς, συναισθημάτων καὶ πρά-
ξεων, ἅτινα χαρακτηρίζουν μίαν τῶν κυριω-
τάτων φάσεων τοῦ «ἀνθρωπίνου» πνεύματος· ὁ
τοιούτος ἑλληνισμὸς δύναται νὰ καθορισθῇ συν-
τόμως δι' ἐνὸς στίχου τῶν πηθαγορείων χερσῶν
ἐπιῶν: «παρὰ ἀνάγκης φύσεως».

Ἄλλοι ὀνομαζοῦν ἑλληνισμόν ἐν σύνολον ἐ-

θνικόν. Κἄτι βρασανισμένον, φέρον ἴχνη δυσ-
μορφίας ἐκ τῆς μακρᾶς συμφορᾶς καὶ τοῦ σφι-
κτοῦ καὶ βαρέος κλοιοῦ, ἀλλὰ ζωντανόν, αἰ-
σθανόμενον ἐπανερχομένης τὰς δυνάμεις του, ἔ-
χον ἀκαταγώνιστον πείσμα νὰ ζήσῃ. Ἐν σύνολον
τοῦ ἐνθυμείται, ἀλλὰ πρὸ πάντων ποθεῖ· τὸ ὁ-
ποῖον στενεύει ἴσως κάποτε τὸ παρελθόν, ἀλλ'
ἐκτείνει τόσον τὸ μέλλον!..

Ὅχι σπανίως ἡ λατρεία τῆς ἀρχαίας Ἑλλά-
δος μένει ἀδιάφορος πρὸς τὴν νέαν· ἡ φουστα-
νέλλα φαίνεται βάρβαρος πρὸς τὴν χλαμύδα, καὶ
ἡ κλέφτικη ψυχὴ, ἡ ἀμαθὴς καὶ πλήρης προ-
λήψεων, βάνασος πρὸς τὰς ψυχὰς τὰς ὁποίας
ἐφώτισαν αἱ ἀκτίνες τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ
Πλωτίνου. Πολλοὶ ὁμῶς γεφυροῦσι τὸν κρημνὸν
τὸν μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου, καὶ τὸν
πρὸς τοὺς προγόνους θαυμασμόν, μεταφέρουν ὡς
στοργὴν, εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἐκ τούτων σχη-
ματίζεται ἡ εὐγενὴς φάλαγγς τῶν φιλελλήνων.
Σοφοὶ καλλιτέχνη ἀνελθόντες πολὺ ὕψηλὰ βλέ-
που πολὺ μακρὰν· δὲν μένουσιν αἰχμαλωτοὶ τῶν

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

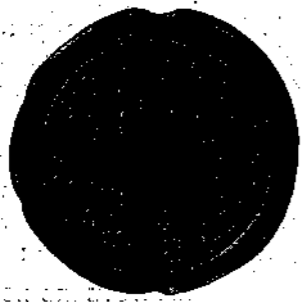

Εγκριτος καθηγητής του Πανεπιστημίου και ήμετερος συνεργάτης κ. Σπ. Λάμπρος έδημοσίευσε εκτενές σημείωμα έν τφ έν' αυτού συντασσομένη «Νέα Έλληνομνήμονι» περί των δημοσιευθεισών εικόνων Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου. Η περιουναγωγή των στοιχείων

έξ' ών ή γλύπτης του κατασκευασθέντος άνδριάντος θα όδηγηθή έν αναπαραστήση τον μάργουρα αυτοκράτορα ήτο αναγκαιοτάτη και εις ταύτην δέν ώκνησε ν' ασχοληθί ή φιλοπονώτατος Ιστορικός κ. Λάμπρος.

Τού ενδιαφέροντος τούτου άρθρου, όπερ άτυχώς έλλείπει επαρκούς χώρου δέν είνε εύχερες νά αναδημοσιεύσωμεν όλόκληρον, παρέχόμεν περίληψιν, ήτις είναι αναγκαιοτάτη διά την προσθήκην, ήν τό πρώτον ήδη διά της «Πανακοθήκης», δημοσιεύει ό κ. Λάμπρος.

Εικόν του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου έν τοις νεωτέροις χρόνοις έξεδόθη τό πρώτον, έν έτει 1798, έν τοφ Eckhel, βυζαντινού νομισματολόγου, παραλαβόντος ταύτην έν χειροσού δηθεν νομισματος διασωθέντος έν' αυτού έξ επικειμένης τήξεως έν κλιβάνω και κατατεθέντος εις την έν Βιέννη νομισματικήν συλλογήν. Άλλά τό ύποτιθέμενον νόμισμα είνε άπλοστάτα χρυσοή βούλα έν χρυσοβούλου, ώς άπέδειξε ό κ. Λάμπρος. Τφ 1851 οι Βυζαντινολόγοι Tafel και Thomas έξέδωκαν λιθογραφικήν αναπαρά-

1.— Εικόν Παλαιολόγου. (Έκ χρυσοβούλου του άρχείου της Βιέννης).

στασιον της έν άνεκδότφ χρυσοβούλλφ Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου άποκειμένη έν τφ αυτοκρατορικφ άρχείφ της Βιέννης άνακεκαρμένης χρυσοή βούλλης, ήτις φέρει επί του έτέρου μέρους την εικόνα του Κωνσταντίνου. Είνε αυτή ή έν' άρ. 1 παρεπιθεμένη εικόνα. Η έν' άρ. 2

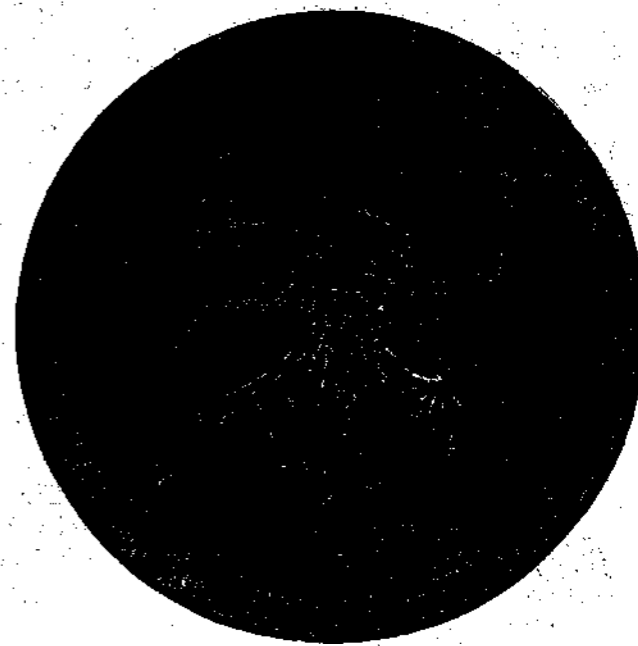
2.— Έκτυπον σφραγίδος του Παλαιολόγου εύρεθείσης έν Μοδόνη.

είνε άπεικόνισμα του εκτύπου άλλης σφραγίδος του αυτοκράτορος, όπερ ό κ. Λάμπρος εύρεν έν τοις άρχείοις της Μοδόνης. Η λιθογραφία της χρυσοής εκείνης βούλλης του άρχείου της Βιέννης υπήρξεν ή άφρητηρία της δημοσιεύσεως νέων εικόνων του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

Και δή, τφ 1859 έξεδόθη έν Αθήναις έν τοφ Α. Βυζαντιών μετάφρασις της γερμανικής συγγραφής του Moritzmann «Πολιορκία και άλωση Κωνσταντινουπόλεως». Ο μεταφραστής έπλούτισε την έκδοσιν με δύο εικονογραφήματα. Τό μεν είνε λιθογραφική εικόνα του Αυτοκράτορος μετά της ύπογραφής του, σχεδιάσθεισα έν τοφ καθηγητού της ζωγραφικής Α. Τσόκου, τό δε λιθογραφία παρατάνοσα την έξοδον του Κωνσταντίνου έν λιτανείφ έν ταύτη παρίσταται ούτος έρικπος, φέρων στέμμα και αίρων διά της δεξιής γυμνόν ξίφος. Προηγείται τό πλήθος, εις έρευνς κρατεί την εικόνα της Θεομήτορος, εις δε φουσανελλοφόρος κρατεί διαχιδές λάβαρον. Τίνος έργον είνε ή αφιλόκαλος αυτή εικόνα δέν αναγράφεται, μόνον δε αναφέρεται ό λιθογράφος Γ. Κόλμαν (1859). Τφ 1900 έν τφ «Πατριδι» του Βουκουρεστίου έδημοσιεύθη εικόνα του Παλαιολόγου με την ύπογραφην Sorega, άλλα παν άλλο παριστά αυτή ή τον Κωνσταντίνον. Ο σχεδιαστής εικόνα-

3.— Τό όνειρον του Παλαιολόγου. (Έκ του χειρογράφου του Γ. Κλότζα).

4.— Εικόνα Παλαιολόγου άναφερομένη έν τοφ Μιγιάτοβιτς.

5.— Εικόνα Παλαιολόγου (Έκ του χειρογράφου Μοδόνης).

6.— Ο Παλαιολόγος νεκρός (Έκ του χειρογράφου του Γ. Κλότζα).

7.— Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος (Έκ του χειρογράφου Γ. Κλότζα, ή άρι άνευρεθείσα εικόνα).

σεν αυτόν γενειώοντα νέον άνδρα, εν κατατομή, κρατούντα τεθραυσμένον ξίφος. Φιλοκαλοντέρα, άλλ' επίσης άτυχης εινε η υπό του «Ελληνομουσίου» έκδοθείσα κατά σχέδιον Μ. Κωνσταντινίδου εικόν η 1900, αντίγραφον εικόνας του Παλαιολόγου της έπ' αριθ. 88 εν έγγραφω λιθογραφικώ πίνακι σειράς Βυζαντινών αυτοκρατόρων, έκδοθείσης εν Όδησώ τφ 1884. Ο αυτοκράτωρ δοθίος μέχρι του υπογραφίου, παρίσταται με κράνος κορυφούμενον εις λοφίαν, με θώρακα μακρόν και ξίφος άνηρημένον από τελαμώνος. Το σώμα καλύπτεται από μανδύαν, οι δε βραχίονες από φολίδας, διά δε της δεξιās κρατεί δόρυ. Η εικόν αυτή εινε τραγελαφικόν μίγμα έλλ. και ρωμαϊκής αρχαιότητος και ενίων μεσαιωνικών εκ της Δύσεως, ούδένα δ' έχει Βυζαντιανόν χαρακτήρα. Επιτυχεστέρα πως εικόν εινε η δημοσιευθείσα εν ταϊς «Αθήναις» της 7 Δεκεμβρίου 1903 κατ' αντίγραφον του κ. Φ. Αριστέως. Η εικόν αυτή εινε υπερμεγέθυνσις έπιχειρωσμένη της μολυβδίνης βούλλης της Βιέννης, αντίγραφεύσα εκ του εν τη μεταφράσει του Μordhmann σχεδίου του Τσόκου. Άλλη εικόν, άλλως ψευδής αυτή, εινε η τφ 1892 έκδοθείσα υπό του άλλοτε εν Λονδίνω πρέσβεως της Σερβίας Μιγιάτοβιτς εν τίνι περι του αυτοκράτορος μονογραφία αυτού. Προφανώς έσφαλλεν ούτος, διότι το νομισματοσημον διαρ δημοσιεύει εινε Κωνσταντίνου του μεγάλου (αρ. 4.) κοπέν εν Ιταλία κατά τους χρόνους της Αναγεννήσεως.

Παράδοσις άδικαιολόγητος άνόμαζε μέχρι προδ άλλων έτών ως Κωνσταντίνου Παλαιολόγου τον εν τη ήρωικωμένη Παντανάση του Μυσική εικονιζόμενον παγωνοφόρον άνδρα. Άλλ' ο εικονιζόμενος εινε Δάσκαρις τις συγγενής της οικογενείας Παλαιολόγου, οχι δε ο Αυτοκράτωρ.

Και αιται μιν εινε αι νεότεραι η κατά πλάνην πιστευόμεναι εικόνες του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Εκ δε των μεσαιωνικών χρόνων περιεσώθησαν μέχρις ημών, πλην των άνωτέρω εν ταϊς χερσαϊς βούλλαις περιγραφεισών, τρεις έτεραι εικόνες.

Τούτων αρχαιότερα εινε η υπό του κ. Λάμπρου εδοθείσα τφ 1903 εν τφ έπ' αρ. 122 κώδικι της εν Μοδένη Αιτωλίας βιβλιοθήκης. Ο κώδιξ ούτος περιέχει το χρονικόν Ιωάννου Ζωναρά κεκοσμημένον υπό έγγραμωμων εικόνων πάντων των αυτοκρατόρων Ρώμης και Βυζαντίου. Η εικόν αυτή δεν εινε πολύ διάφορος της επί της χερσαϊς βούλλης παριστανόμενης. Η χειρ του ζωγράφου έλευθεριάζει, άλλ' η βήσις της ζωγραφίας εινε εικονική (portrait). Η εικόν αυτή εινε η έπ' αρ. 3, αι δε δύο άλλαι εικόνες (5 και 6) ούδόλλως εινε εικονικαί, άλλ' άλλως συμβολικαί, εινε δε σχέδια του Κρητός Γεωργίου Κλοντζα. Έδρεν αυτάς ο κ. Λάμπρος προδ τριών έτών εν χειρογράφω της εν Βενετία Μαρκιανής βιβλιοθήκης,

εν κώδικι του τέλους του ΙΣΤ. αιώνος. Η έπ' αρ. 5 εικόν παριστάνει τον αυτοκράτορα. Η περιβολή τον εινε φραγκική μάλλον. Κάθηται περιφροντις επί του θρόνου σπηρίζων την άριστεράν επί της παρειās, την δε δεξιάν επί του δεξιου γόνατος, εϊρων δε χωρεί προς αυτόν ο θάνατος με φαρέτραν και τόξα, κρατών διά της άριστερας κλεψύδραν και ξίφος.

Η έτέρα εικόν (έπ' αρ. 6.) παριστάνει τον Κωνσταντίνον νεκρόν εν τφ φερέτρω.

Άλλ' ομοιάζει προς δυνάστην της Δύσεως ήσυχως κείμενον επί της κλίνης, οίους πολλάκις παριστανον τους θανόντας ήγεμόνας επί ένταφίων πλακών η σαρκοφάγων οι Έσπέριοι γλύπται, πολύ μάλλον η προς τον μαρτυρικώς πεσόντα προ των τειχών της άτυχοϊς Κωνσταντινούπολεως τελευταίον βασιλέα.

Και ταύτα μιν εϊχεν ήδη γράψη ο κ. Λάμπρος, οτε προδ δύο μηνών, κατά το ταξειδίον του εις Ευρώπην άνεύθε νέαν εικόνα, περι ης άπέστειλεν ημίν το κατωτέρω σημείωμα.

Τον αυτόν φανταστικόν χαρακτήρα φέρει και τρίτη εικόν του Κλοντζα εν φ. 85 β του αυτού κώδικος (αρ. 7.) ομοίως ως αι άλλαι κεχαραγμένη δια γραφίδος. Παριστάνει δε αυτή τον αυτοκράτορα καθήμενον σύνφορον επί θρόνου και φέροντα στέμμα. Κάτωθεν δ' αυτής φέρονται γεγραμμένα τάδε. Ο δε υίος αυτας (της προμνημονευομένης εν τφ κώδικι μητρος του Κωνσταντίνου Έλένης) Κωνσταντίνος ο βασιλεύς εφονεύθη εν τη άλώσει και από του πρώτου τοίνυν Κωνσταντίνου και Έλένης της μητρος αυτού μέχρι τούτων των τελευταίων Κωνσταντίνος και Έλένη μήτηρ ούκ έβασίλευσαν άλλοι.

Ο Κλοντζας γράφων ταύτας τας εικόνας εκ φιλοπατρίας ειργάζετο διά της φαντασίας, άλλ' ήγγόει την ιστορίαν. Οχι ήτιον συμπεριέλαβον και τα σκαριφήματα ταύτα εις την μικράν συλλογήν ταύτην την συμπεριλαμβάνουσαν ούτω πάσας τας εκ των μεσαιωνικών και νέων χρόνων γνωστιάς μοι εικόνας του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

ΣΠ. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΠΙΝΕΛΙΕΣ

Ο ήλιος δλοένα και πλαγιάζει στής θάλασσας τα βάθη, κάποιο διαγμένο βασιληά ομοιάζει που έχασε το θρόνο του κ' έχάθη.

Ανάπαλα και μυστικά στους κόρφους του άπειρου γλυστρών χλωμά χαμόγελα και μενεξεδένοι Ίσκιοι... Κάποιοι χαμένοι όνειρον, — που το ζητάει η ψυχή και δεν το βρίσκει, — πόνοι πικροί κυλάνε και καθρεφτίζονται στη γη μ' ανέλιωτη σιγή...

Σημάδια πόνον σέρνονται στής έμορφίες, που λιγωμένες με χάρη άγγελική... [οφύνον] — ο θεία δόσι! — κ' αίματα σκόρπια, με φωτιές λυμένες, περιχύνουν έδώ κ' εκεί λουλούδια, κείνα ριασιμιά — ποιά πινελιά να τήχη χέση; — που πέφτουν απαλά κάθε φορέ στής θάλασσας τ' αυλιανωτά νερά...

Πλάγιασε ο ήλιος, πλάκωσε η βραδνά... σκότος τον κόσμο σαβανώνει απ' άκρη σ' άκρη... σπου ξεχασμένου ανθρώπου την καρδιά, σταλαγματιά - σταλαγματιά ποτάμι γίνεται το δάκρυ!...

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΠΟΣΙ

[ΕΙΝΑΙ μερικά ποιήματα στα όλοια πρέπει κανείς να προτάξη δύο λέξεις για να μπορέση να έννοηδη καλύτερα. Αυτό το ποιήμα και διαν έγγραφη που ήμουν παιδι και τώρα ακόμα, έχει ανάγκη από ένα μικρό πρόλογο. Ήταν η ηλικία που αισθανόμουν όλη τη δίψα στην ψυχή και στο νοϋ της πίστewς, του όρατου και του μεγάλου ήθικου κόσμου. Γεμάτος από τόσα μεγάλα ιδανικά μίαν αυγή, άκουμπισμένος στο παρά-

θυρο του πατρικού μου σπητιού, έβλεπα την άπειραντι εκκλησιά. Ήταν η ώρα της λειτουργίας. Από το ένα σιδερόφρακτο παράθυρο της έβλεπα τον παπα που έστέκετο στη μεσινη θύρα κ' έκρατούσε το δισκοπότηρο ένψωμένο. Ήξερα πολύ καλά ποιός ήταν ο παπας εκείνος και πόσο άξια άντιπροσώπευε τον Χριστιανισμό, για τοϋτο έγγραφα αυτό το ποιήμα που τώρα το δημοσιεύω ως ένα μνημόσυνο, ύστερ' από τόσα χρόνια.]

Η έξοχή είναι πράσινη, αβξάνει το σταφύλι αβξάνει και η χαρά, και κορασιές δλόδροσες που λάμπουν στη σκοτιά, με κοραλλένια χείλη το πνίγουν στα φιλά.

Εσύ, παπα, τον Ύψιστο γυρεύεις στο ποτήρι κ' εγώ με άπελπισιά γυρεύω μες τα σπλάχνα μου, βαθιά στα σωθικά, και άδιάκοπα μου φθείρει η σκέφι την καρδιά.

Αφ' το σταφύλι φαίνεται η αγάπη να γεννήθη, τ' ένθος το τρυφερό, ως βάρω εγώ τα χείλη μου, ως βάρω το λαιμό, δεν θέλω μες τα στήθη να έχω ένα κενό.

Ελα σιμά και γέμισε τ' δλόχροσο ποτήρι από κρασι γλυκό. Άγιε παπα, μιιά πρόποσι ως κάμουμε και οι δυο άφου μες το ποτήρι ζητούμε ένα Θεό.

Γεμάτο είν' το ποτήρι μου, και οϋτε μικρη ρατίδα άφίνω να χυθή είναι μεγάλη η θεσί μου σε τούτη τη στιγμή γυρεύω μιάν έλλιδα να τρέφω στην ψυχή.

Η θεσί μου είναι ανώτερη, μα πές μου το, τί αξίζει! κ' εγώ είμαι λειτουργός η Άοστή, η Άλήθεια είναι για με Θεός. Εσένα η γή γνωρίζει, κ' έμένα ο ούρανός.

Επιθυμώ μιιά πρόποσι να κάνω μοναχός μου, μα βλέπω ένα παπα που ένώνει το ποτήρι του μέσα στην εκκλησιά, και το Θεο του κόσμου μες το κρασι ζητά.

Μην δογισθής, πατέρα μου, αν ίσως να γελάσω με βλέπης δυνατά είναι μιιά λύπη άπέρανη μεγάλη άπελπισιά που δεν μπορώ να εκφράσω και μοιάζει με χαρά.

Εμείς τώρα τον Ύψιστο ζητούσαμε να βρούμε βαθιά στα σωθικά τί εκκλημα άσυχώρητο εκάμαμε, παπα, άφου και οι δυο ζητούμε μιιά τρυφερή άγκαλιά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

Η ΜΟΙΡΑ

ΣΤΟΥ χρόνου το άργότερασμα
 'Η περιπαίχτρα ή μοίρα
 Θ' άλλαξη την άναίσθητη
 Τη μάση σου ψυχή,
 Και θά γυρνάς όπως γυρνώ
 Στ'ής ίσημίες, σ'ά δάση
 Και θά γυρνάς όπως γυρνώ
 Σ'ά ξένα μοναχή.

Θ' άναζητ'ς τ'α πρώτ'ά σου
 —Τ'ά αγαπημένα χρόνια—
 'Η εύτυχία που έχασες.
 Θά σου 'ρχεται στο νο
 Και μ'ά γωνιά—μικρή γωνιά—
 Δέ θά βρεθ'η, γαλήνη
 Νά σου χαρίση ο Πλάστης μας
 Σ'ά βάθει τ' ουρανό.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

ΣΤΕΡΝΟΣ ΜΟΥ ΠΟΘΟΣ

ΘΕΡΕΙΣ τί θέλω; δάκρυα
 'ς τ'ό χ'ωμά μου νά χύσης,
 τ' άπάτητα χορτάρια μου
 μέ δάκρυ νά ποτίσης.

Και νά περάσουνε βαθειά
 τ'ά δάκρυα τ'ό χ'ωμά,
 νά σμίξουνε τ'ό φέρετρο,
 νά φτάσουνε τ'ό πτώμα.

Θέλω νά βρέξουνε τ'η γ'η
 τ'ό στήθος μου νά φτάξουν
 'ς τ'η φλογισμένη μου καρδιά
 σ'α σ'α νά σιάξουν.

Νά σβύσουν τ'ην άγάπη μου,
 γιατί και μέσ' τ'ό χ'ωμά
 θά σ'ε λατρεύω κι' η καρδιά
 θά τυραννέται ακόμα.

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

* Έσκυψε, τούς έφίλησε
 στο στόμα και τούς δύο άγάλι,
 κι' ύστερα άλαφροπέταξε κι' έχάθηκε
 στού άπειρου τ'ην άγκάλη...

* Έτσι έρχεται ο θάνατος σ'α
 κρυφά τ'ην ώρα που δέν προσμένεις
 και μπαίνει άδ'ωρητος ο μαύρος χαλαστής
 κάθε ζωής γλυκειάς και αγαπημένης.

Πάν' τ'ά τραγούδια, έσβύσανε,
 δέν άντηχούνε γύρα
 τ'ώρα που ο μαύρος θάνατος
 έκλεισε τ'ής ζωής τ'η θύρα.

Τ'ό κάτασπρο σπιτάκι τ'ώρα
 λές και μ'ά θλίψη τ'ό άγκαλιάζει,
 δλόκλειστα έχει τ'α ποράθυρα
 και τ'ου θανάτου ο ίσκιος τ'ό σκεπάζει.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΓΑΠΗΣ ΦΩΛΙΑ

ΑΓΑΠΗΣ ήτανε φωλιά
 τ'ό κάτασπρον ώραίο σπιτάκι,
 που δλόγυρα λές και τ'ό χ'άιδενο
 εν άνθηρο περιβολάκι.

Κ' έζούσαν μ'ά γλυκειά ζωή
 μ' άγάπη και μέ καλωσύνη
 ο νιός και η κόρη η όμορφη
 σ'ής έρημιάς των τ'η γαλήνη.

Πάντα τραγούδια και χορές
 μέσ τ'ής αγάπης τ'ό μεθύσι,
 δέν έπεριμεναν ποτέ
 π'ως τ'ής αγάπης η χαρά θά σβύση.

Μ'ά άγ'ην ο Χάρος σ'α γυλά
 άφ' τ'ην μικρή τους πόρτα έμπήκε,
 ο νιός και η κόρη δέν τ'ον είδανε
 και άγκαλιασμένους τούς έβρ'ηκε...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

ΚΑΝΕΙ καλό ο άνθρωπος σ'άν ζ'η,
 κάποιον κακό τ'ον περιμένει
 ο ήλιος και τ'ό σύννεφο μαζί
 στον ουρανό τ'ον ίδιο βγαίνει.

Αυτό έμ'ως ο κόσμος τ'όχ' ιδ'η:
 τ'ό σύννεφο ο ήλιος φτάνει,
 κι' εκείνο, σ'άν άχάριστο παιδί,
 τ'ό σκότος σάβανο τ'ου βάνει.

2.

Στον άποκοιμισμένον ουρανό,
 τ'ην ώρα που η νύχτα τ'ον σκεπάζει,
 βρισκεις κι' άπό ένα άστρο φωτεινό
 κάποιον άχτίνα, κάποιον φ'ως νά βγάξη.

* Έτσι και στο σκοτάδι τ'ής ψυχής
 είναι τ'ής οίχ' η μοίρα και τ'η θάφτει,
 κάποιος παλμός άκούεται ταχύς,
 κάποιον έλπίδα φωτεινή άστράφτει.

3.

Είδα δυο μάτω, πούλεγαν πολλά,
 παρά πολλά σ'ά μάτια τ'ά δικά μου,
 κι' έγλύκαναν μέ όνειρα τρελλά
 τ'ό νού μου, τ'ην ψυχή μου, τ'ην καρδιά μου.

Κατόπι έγυρίσανε άλλοδ,
 βρεθήκανε και σ' άλλον άντικρύ,
 και μ' άφησαν σ'ά βάθη τ'ου μυαλού
 τ'η γνώσι—μ'ά τ'η γνώσι τ'ην πικρή.

Καλήτερα που η πίκρα μου ε'νε τόση
 λατρεύω τ'ον κρυφό μου τ'ον καυμό
 κι' ατ'ην τ'ην πικραμένη μου τ'η γνώσι
 άπ' τ'η γλυκειά μου τρελλά προσιμώ.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ ΔΕΛΤΑΡΙΩΝ

ΕΙΣ τ'ό προκηρυχθέν Β' διαγώνισμα τ'ων εικονογρα-
 φημένων δελταρίων, άπεσάλησαν εν όλω 28 δελτάρια,
 'Εκ τούτων 12 εικόνιζον χορευτριάς και τ'ά έπίλοιπα 16
 φουοιογενείας κυριών.

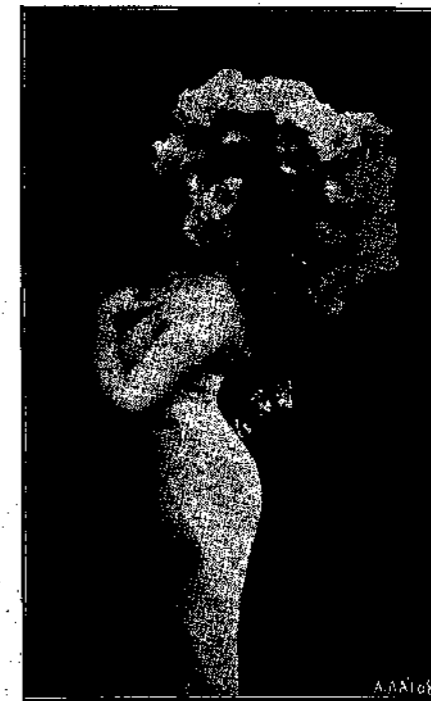
* Έβραβείθησαν, εκ μ'εν τ'ων δελταρίων τ'ων εικονο-
 γόντων χορευτριάς τ'ό έπ'ά τ'ου Ξανθού Έρωτιδέως
 άποσταλ'εν (αριθ. 1.), εκ δ'ε τ'ων εικονιζόντων τ'ην χα-
 ρισιότεραν μορφήν γυναικός, τ'ό τ'ου Ν. Παναγιωτίδου,
 (αριθ. 2).

Οί βραβενθέντες παρακαλούνται νά 'φροντίσωσι περί
 τ'ής παραλαβ'ής τ'ων δώρων.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Δελτάριον αριθ. 1.

Δελτάριον αριθ. 2.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

ΧΙΝΕΝ ή ήλιόλουστος γαλανή του φθινοπώρου ή μέρα όλη τή ναρκωτική ώμορφιά της στην απέραντη φύσι και τό φώς

της έζούσε ένωμένο με τά άγρία άρώματα του πεύκου και τής έλάτης. Τό χόρτο μόλις είχε βλαστήσει από τήν ύγρήν άγκαλιά τής μυρωμένης γής και με γραμμές άλλου δλοπράσινες άπαλές, άλλω πορφυρένιες, εκεί όπου ακόμα άθώρητο για τά μάτια έζούσε τό χορτάρι, έσχημάτιζε ένα βελουδένιο τάπητα που στή λαξευτή του εκείνη ώμορφιά τό βλέμμα έχόνετο άπληστο, χωρίς να μπορέ ν' άποσπασθή. Στο σεντόνι αυτό τό καταπράσινο κάθε στεναγμός έβυθίζετο στο χρώμα τής αναγεννημένης έλπίδος, που σαν νύμφη με πορφυρένιο βελουδένιο φόρεμα έπρόβαινε γελαστή και τό πόδι της άργοφιλούσε τό νεογέννητο χορτάρι. Από τά άτακτα μικρά και μεγάλα λιθάρια που τό πόδι παραπατούσε και έγερνε, τότε έδώ και τότε εκεί, κάποιος κρυφός άνασασμός έξέφευγε και σκορπούσε τήν άνακούφισι στο κουρασμένο από τή ζωή σώμα, που περνούσε δίχως κόπο τά άθώα αυτά μικρά έμπόδια που φωλιάζανε άμέτροτητα στο μυρωμένο θυμάρι και έφτέρωναν τή ψυχή και τό σώμα που ποθούσε να τρέξη άδιάκοπα και να έρευνήση τές μακρυσμένες εκτάσεις του φωτεινού εκείνου πανοράματος τής φύσεως και τής ζωής.

Τό βλέμμα βυθισμένο σταματούσε, λές για ν' άποτυπώσει στον καθρέφτη του νού όλη τή μαγευμένη εκείνη ζωγραφιά, και αισθάνετο τή δύναμι τής χειρός του Μεγάλου Καλλιτέχνη να περνά μέσα από τές φλέβες, να διοχετεύεται στο λογισμό, στους παλμούς, να ξυπνά μια προσυχή στα χείλη, μια μετάνοια στη ψυχή, όταν τό κεφάλι τότε έγερνε χαμω και τότε άνωφωμένο με μισανοιγμένα χείλη ροφούσε όλη τή θέρη του θείου φωτός, όλη τήν γαλήνη των άρωμάτων.

Στή μικρή μακρυνή εκκλησούλα, μια καμπάνα έτόνιζε τούς ήχους τής λειτουργίας, που σιγανά εκεί έτελειτο, και ό άνθρωπος από κάθε άπιστο μάτι έγερνε τό κεφάλι με τήν έλπίδα και τή πίστι τής πρώτης αύγής του. Έγονάτιζεν εκεί να προσευχηθή και κάποιο χέρι άνίκητο τόν έκαμε ξένο να ζή για τής ζωής τή σέψι. Τό άγνό μυρωμένο λιθάρι έχυσε στην καρδιά όλη τή γαλήνη, που εφώλιαζε στο θείο βλέμμα και στής γύρω φύσεως τήν άπαλήν άναπνοή.

Ό πώς να ζούσε εκεί, έπιθύριζε, για πάντα ή καρδιά! Ό πώς στον καθρέφτη αυτό τής γαλήνης τά όνειρα, με σάρκα άκατάβλητη, να ζούνε άγκαλιασμένα με τό όραμα αυτό, κι ό χρόνος άθάνατα να φωτίζη τής νότης τήν όψη και ή ψυχή αιώνια να τρέφεται με τήν πνοή τής αγάπης. Τής αγάπης εκείνης, που άμίλητα λαλούσε στην άγρια εκείνη φύσι που και στ' άγκάθια λές άκόμη εφώλιαζε ή δύναμι της, όταν άκουμ. πούσαν στο πόδι ένα άπαλόν όχ! έφευγε από τά χείλη που έμοιαζε σαν παράπονο άγαπημένο ζηλιάρης ψυχής.

Μια φωνή άργά - άργά άρχιζε να ταράζει τήν τόσο ποθητή γαλήνη.

Μια φωνή από πόνο λουσμένη, σαν γλυκοχάιδεμα άγαπημένου χεριού, που προσπαθεί στο χείλι εκείνο να μας άποζηράνη ένα δάκρυ, μια άνάμνησι δλόπικρη:

Μίαν άνάμνησι που έζησε με τούς σπαραγμούς τής ζωής και τής λήθης τό μαύρο άκίνητο λιθάρι έθαψε στής γής τά σπλάχνα.

Από έναν ύπνο πένθιμο έξυπνούσε ή δόλια εκείνη μορφή του τρελλού, που κάτω από ένα πεύκο γέριχο άνάπαυε τό κουρασμένο σώμα. Τό άποξηνωμένο εκείνο πεύκο, ποιος ζέρει πόσους κεραινούς είδε να σκορπούν τή ματωμένη φλόγα τους δλόγυρά του, πόσες πυκνές βροντές να ταράζουν τόν βαθύ και αιώνιον ύπνο του.

Με βλέμμα ήρεμον ό τρελλός γλυκά φιλούσε τή μυρωμένη άχτίδα του ήλιου, που του κερνούσε τής λησμονημένης ζωής του τά όράματα. Έγερνε βαρύ τό κουρασμένο σώμα του και τόση περιπάθεια έξεχειλιζε από τά χείλη του, ώστε μιζς φλόγας ή πυρίνη όρμη έχύθη με πόθο κι' αγάπη για να συντροφέψη τόν ήλιο στο δλόφλογο κι' άτέλειωτο βάδισμά του.

Τραγουδούσε ό τρελλός κι' από τές στροφές εκείνες που τόν έρωτα ύμνούσανε, έχόνετο ή άπελπισία, ό σπαραγμός μιζς λησμονημένης ύπάρξεως.

Είνας από τήν άγκαλιά τής μάνας, ξένος από τό φίλημα του έρωτος, έζούσε με τό τραγούδι του πόνου σφιχτοδεμένος.

Με σίδερα άσάλευτα στο λογισμό, με σίδερα στα ματωμένα χείρη του και στην ψυχή, που τή στιγμήν εκείνη έσύτριβε τά δεσμά της για να τρέξη εκεί όπου έζησε, εκεί όπου είχε ροφήση των πόθων τά άρώματα.

Τό συνεφιασμένο βλέμμα του έλαμπε σαν μιαν άχτίδα που περνά τά βαρεία πύκνα νέφη άγριεμένου ούρανού, που γέρνει κουρασμένος στη φρίκη τής μαύρης άνεμοζάλης, που πνίγει τά στήθη

του. Μίαν άχτίδα είχε άπομείνει στα θολωμένα εκείνα μάτια, που τή στιγμήν εκείνη άναζητούσαν μιαν είκόνα να φιλήσουν άγαπημένη, μιαν πνοή κι' ένα χέρι να σκορπίση τή βαρεία άνεμοταραχή που έβογγούσε στο χάος του πεθαμένου λογισμού. Στο χάος εκείνο, πόσα συντριμματα των παρθενικών πόθων του σαν ψυχές μυριόχρωμες και νεκρωμένες από τή μαυρισμένη καταιγίδα ζητούσαν τήν ταφή, και ό άνεμος τής ζαλης χλωμές έσερνε και γυρνούσαν, γυρνούσαν άνώφελα στού θανάτου τήν αιματοθαμένη άβυσσο.

Πόσο ποθούσα, λησμονημένο παιδι των δακρύων, να χωρίσω με υπεράνθρωπο χέρι όλες τές άπόκρυφες χορδές του λογικού σου και να χύσω στη σβυσμένη φωνή της όλο τό άρμονικό πάθος που άσυνείδητα τώρα φωλιάζει στα χείλη σου.

Πώς ήθελα, ενώ σύ τραγουδείς, να σε σφίξω με στοργή στην καρδιά μου, να σε κάμω να αισθανθής όλο τό πάθος που σ' αυτήν γεννά τό τραγούδι σου! Να σου μιλήσω για τό κύμα που κουφομιλεί με τήν άκτή. Κι' όταν ή όρμη του με βαθύ παράπονο ζεσπά και τήν άγκαλιάζει, τί αισθάνεται στο άγκάλισμα εκείνο, τί φωλιάζει εκεί; Ίσως τό παράπονο χλωμής μητέρας, που τρέμει και φιλεί τό παιδί της, που πίστευε χαμένο και άτέλειωτα φιλιό πνίγουν τήν άναπνοή, σφίγγουν τήν καρδιά, και ζεσπά μαυιασμένη ή χαρά για να βρέξη τό γλυκό πρόσωπό του με δάκρυα εύτυχίας.

Να σου μιλήσω για τήν αύγή που όταν προβαίνει χλωμή σαν νεκρική λαμπάδα, λές και να φωτίζη τό πρόσωπο μιζς έρωμένης, που κλίνει στη μετάνοια, κι' ή άπίστια της τρέμει μήπως ταράξει τόν ύπνο τής συνείδησεως, τόν ύπνο τής ζωής που από τά στήθη της έπηρε όλη τήν

ψεύτικη ώμορφιά που λάμπει στο χώμα κι' όχι στα χρυσαμένα σύννεφα που τόσο με πόθο άλλθινό φιλούνε τόν ούρανό του φθινοπωρινού δειλινού, και ενώ ή νύχτα τά σκεπάζει με τό μαύρο φορεμά της, αυτά άλλου πιστά τρέχουν να χυθούνε και να λάμψουν.

Να σου μιλήσω για τήν ώμορφιά τήν καταπράσινη, που σκορπά ό ίσκιος του θλιμμένου κορμού που άκουμπάς. Ίσως κι' αυτό μέσα από τό γέριχο κουφάρι του άχτι να αισθάνεται, και, σαν πατέρας σπλαχνικός, ρίχνει σ' έσε τή σιαά του που άθάνατη ζή και δίνει τήν πνοή τής ζωής στον κυτό κι' δλόξερο κορμό.

Ναι, να σου μιλήσω για τόσα άλλα, που έδώ βογγούνε, όπως ή μαυρισμένη καταιγίδα με βοητό χύνεται στα έρείπια μιζς έρημης εκκλησίας, που μόνο μια καμπάνα εκεί άπομείνει και άργοκλαίει για τό γύρω χάλασμό. Μια καμπάνα, που τό μικρό παιδί τόση αισθάνθηκε χαρά, όταν με χέρι ξένο από τήν κάθε λύπη, έκινούσε τή γιορτάσιμη μέρα, χωρίς να αισθάνεται πόσοι θρήνοι ένωθήκαν και δάκρυα με τούς χαρούμενους εκείνους ήχους της και πόση έγκατάλειψι τώρα σ' αυτήν φωλιάζει.

Να σου μιλήσω μόνο για μια στιγμή, που ό μαύρος χρόνος με τόση σκληρότητα άγκαλιάζει, να φέρω στις άναμνήσεις σου ό,τι ζή κι' ό,τι πεθάνει κι' από όλα αυτά μόνο τό μύρο του φιλιού τής μάνας ν' αφήσω στα χείλη σου και ζήσε, ζήσε με τό λογισμό σου τόν τυφλό που καλλίτερα πλειά να μη φωτίση τής ζωής τά τόσα σκόπη και τυφλά ως χύνεται τό τραγούδι σου για να ύμνη τής δλοπράσινης φύσεως τή γαλήνη και τ' άγνά κάλλη.

ΕΛΕΝΗ ΛΑΜΑΡΗ

* ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΗΝ *

Π Α Δ Η

Στον Άμύραντον της «Πινακοθήκης»

ΕΣΑ εις τό περίκομψον και καλλιτεχνικόν δωμάτιον τής έξοχικης της οικίας, όπου έλαμπε πλουσιώτατα όλη ή εύμάρεια και ή μαλθακή μεγαλοπρέπεια του σαλονιού, τήν

ύποίαν έξύψωνα περισσότερο άκόμη ή εορτάζουσα έξω φύσις του Άπριλίου, ή Νίνα εκάθητο πρό του

παρθύρου σιωπηλή, άδιάφορος, χωρίς κανένα παλμόν χαρής εις τά στήθη της.

Όλη ή τριγύρω εύμορφιά τής άνοίξεως, που προσέκλινα βεβαρυμένη από τά άρώματα και τό φώς, δέν τήν έθελγε καθόλου, δέν τήν συνεχίνει τής έφαινετο άσφυκτική, πλήττουσα. Δέν είχε πλέον τήν δύναμιν να τήν έλκύση προς τήν ζωή, κι' όλα τά πάλλευκα λουλούδια, όλα τά ρόδινα, κι' όλα τά κυανά, δέν προξενούσαν καμμίαν έντύπωσιν, άλλα κάποιον αισθημα άλλόκοτον, ένα κράμα συγμινήσεως άνεκφράστου και άορίστου μελαγχολίας, που έξέσπων ύστερον εις βα-

θιν παρατεταμένον στεναγμόν...

Με τὸ μέτωπον ἀκουμβισμένον εἰς τὸ τζάμι, ἐβύθιζε τὸ βλέμμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ ἀντικυνοῦ χωριοῦ, τὰ χωμένα τὸ ἓνα εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου, καὶ τὴν γαλανὴν θάλασσαν τοῦ Ἀργολικοῦ, ποῦ ἐχάανετο γλυκὰ—γλυκὰ ὑπὸ τὰς βρυκαλιστικὰς λευκότητας τῶν κυμάτων...

Ἦνας κόσμος δλόκληρος λησμονημένων εὐτυχιῶν ἀνχίζουσαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, ποῦ ἐγύρευε τώρα νὰ πεθάνη μέσα εἰς τὴν ἀνθησίαν, μετὰ τὴν πνοὴν τῶν ἐρωτευμένων λουλουδιῶν. Αὐτὴ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο πάντοτε φαειρὰ καὶ χαρωπὴ, ἀπὸ γῆς ἐξ αἰτίκας μιᾶς ἐπιστολῆς ποῦ ἐλάβεν ὁ σύζυγός τῆς, ἐμαράνθη τόσον ἀπότομα, ὡσάν νὰ ἐπεσε κάτι τι ποῦ τὴν συνέτριψεν. Ἦσθάνετο ἀλλοιώτικον τὸ περιβάλλον γύρω τῆς, ὁ αἴρας εἰσέρχετο πνιγρὸς, ἀνυπόφορος, καὶ μίᾳ αἰφνιδίᾳ σύσπασις διέστειλε τὸ πρόσωπόν τῆς, ἐκφράζουσα τὴν μεγάλην προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν κατέβηκε διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα...

* *

Ἦτο μικρὰ πολὺ ἡ Νίνα ὅτε τὸ πρῶτον ἐγώρισε τὸν Παῦλον—ἐξαδελφὸν τοῦ συζύγου τῆς—μόλις θὰ ἦτο δεκαπέντε χρόνων καὶ ἐκεῖνος εἴκοσι. Καὶ ἐπάνω εἰς τὴν τρελλὴν αὐτὴν ἐποχὴν τῶν πᾶνωραίων χρόνων συνεδέθησαν μετὰ τὴν εὐκόλον παιδικὴν οικειότητα κατ' ἀρχάς, ἡ ὁποία σιγὰ, πολὺ σιγὰ ἐμεγάλωνε, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι, καὶ ἐξάφην—χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουν—αἱ ἀθῶαι φυγαὶ τῶν ἠνώθησαν μετὰ τὸ αὐτὸ πάθος, μετὰ τὸν ἴδιον καλμὸν τῆς ἀγάπης, ποῦ ἐγεννήθη μέσα εἰς τὰ στήθη των. Τί χαρὰ τότε! Μετὰ πόσῃ ἀγωνίᾳ ἐπερίμεναν ἡ Νίνα τὰς διακοπὰς τῶν Πανεπιστημιακῶν μαθημάτων, διὰ νὰ συναντηθῇ πάλιν μετὰ τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμήν νὰ γυρῆ εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἦ δυσκολία ὅμως τῆς ζωῆς, τῆς βιοπάλης ἡ τοικυμῆ, τὸν ἐπέταξαν μετὰ ἀπογίαν ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἀπὸ τὴν πολυαγαπημένην του πατρίδα, τὸν ἐχώρισαν γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν κόρην, ποῦ ὁ ἔρωσ τὸν εἶχεν ἐνώσει μετὰ τὸν ἄλυτον ἀρραβῶνά του. Τί δὲν ὑπέφερε τότε ἡ Νίνα! Πόσας δοκιμασίας ὑπέστη καὶ πόσα μαρτύρια ἐκ μέρους τῶν γονέων τῆς, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν, ἐπνίξε μετὰ κρυφὸν σπαραγμὸν τὰς διαμαρτυρίας τῆς καρδιᾶς τῆς εἰς τὴν ἐπίμονον θέλησιν τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ἐγένετο γυνίκα ἄλλου, ἀνδρὸς μολαταῦτα ἀγαθοῦ, μιᾶς φύσεως λεπτῆς καὶ εὐαισθητοῦ, πλασμαμένης δι' ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην, ποῦ ἔκχευε τὴν Νίναν νὰ δεκνῆ πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν.

* *

Ἐξάφην, ὡσάν νὰ ἐπανεπίπτεν εἰς τὴν πραγματικότητα, νὰ ἀφωπνίζετο ἀπὸ τὴν νάρκην ποῦ

ἦτο βυθισμένη, ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου, τὴν περιεργάζετο ἐπισταμένως ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ ἐδιάβαζε μεγαλοφώνως τὰς λέξεις ἐκεῖνας, διὰ τῶν ὁποίων ἀνηγγέλλετο εἰς τὸν σύζυγόν τῆς ἡ προσεχὴς του ἀφιξίς!

Τί μυστήριον νὰ ἐκρυπτεν ἔρχετο ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, ποῦ τῆς ἀνεπόλει μίαν δλόκληρον ἐποποιίαν ἐρωτος, ἐξέθαπτε μίαν ἐποχὴν, τῆς ὁποίας τὸ τρυφερότερον ἴσως εἰδύλλιον εἶχε πλέξει μετὰ τὸν Παῦλον ἄλλοτε, ἀνίσταινεν ὅλα τὰ αἰσθημᾶτα τὰ νεκρὰ, καὶ τὴν ἔκχευε νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ὅτι δὲν καταρθῶναι νὰ τὸν λησμονήσῃ; Ἐφοβεῖτο μήπως τῆς λείψῃ τὸ θάρρος, παρασυρθῆ εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους, δὲν μείνει πιστὴ καὶ ἀκλόνητος ἕως τὸ τέλος! Ἐβασάνιζε τὸν νοῦν τῆς, ὅπως εὖρη τρόπον νὰ ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν αὐτὴν, ἐν ᾧ ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία πρὸς τὸν Παῦλον ὕλον ἐπετεινετο, τὴν ἔσυρε ὡς μίᾳ δυνάμει μεγάλῃ, ἀκατανίκητος πρὸς αὐτὸν! Καὶ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς, ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον μέσα εἰς τὰ χεῖρα τῆς καὶ ἐκλαιεν—ἐκλαιεν ἀκατάπυστα. Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς περᾶ ἐμπρὸς τῆς εἰς ἓνα γοργὸν ζετύλιγμα, αἱ ἀνιμνήσεις τῶν ροδισμένων χρόνων τῆς νεότητος προβάλλουν μίᾳ—μια, διαυγείς καὶ ζωνταναὶ μέσα ἀπὸ τὴν ομίχλην τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ χωρὶς λάμψιν, δίχως μεδίδια, καὶ φεύγουν ἀλλοίμονον! φεύγουν ὡσάν σκιαί!...

Ἄλλοφρον σχεδὸν διευθύνεται εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ρίπτεται ἐπάνω εἰς τὴν κούβαν τοῦ παιδιοῦ τῆς. Γονατίζει, τὸ κυττάζει εἰς τὰ μάτια, καὶ προσπαθεῖ ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀθῶων ματιῶν νὰ ἀντλήσῃ θάρρος, τώρα ποῦ ἡ ἀποθάρρυνσις ἔρχισε νὰ τὴν καταλαμβάνῃ, νὰ ἀνακτήσῃ διὰ μιᾶς ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά τῆς, καὶ ἐπανεύρη ὅλην τὴν θέλησιν ἐκείνην, ποῦ τῆς ἐπιβάλλει τὸ ἱερόν τοῦ γάμου, ἡ ἰδιότης τῆς μητρός! Καὶ πρὸς στιγμήν τὸ ἀνιμμένον βλέμμα τῆς ἐσβύνετο ἀπαλά-ἀπαλά εἰς τὸ ἀγγελικὸν χαμόγελον τοῦ πλάσματος ἐκεῖνου ἐνοιῶθεν δλόκληρον τὸ σῶμά τῆς νὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ τὴν λαχτάραν τῆς στοργῆς τὸ σφιχταγκυαλιάζει εἰς τὸν κόρπον τῆς, φέρει εἰς τὰ τρέμοντα χεῖλη τῆς τὰ χεράκια του, τοῦ θωπεύει μετὰ κῆποιον ταραχὴν τὰ μετχινα μιλιάκια του γύρω εἰς τὸ ροδοκόκκινον προσωπάκι του, καὶ μπροστὰ εἰς τὴν φωτεινὴν αὐτὴν εἰκόνα τῆς ἀγνότητος, ὅλον ἐκεῖνο τὸ προδοτικὸν αἰσθημᾶ ποῦ τὴν ἐπλημμύρει, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ παραλύῃ, νὰ μηδενίζετα ἐντὸς τῆς! Αἱ χεῖρες τῆς κατέπεσαν ἄτονοι ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, καὶ ὡσεὶ κατόπιν ἀγῶνος μεγάλου, ἐρρίφθη βαρεῖα, ἀγκίσθητος ἐπὶ τινος διβανίου. Μίαν κόπωσιν ὑπερτάτην ἐνοιῶθεν εἰς ὅλα τῆς τὰ μέλη καὶ ἐντὸς πόθον γ' ἀναπαυθῆ.

Αἱ ὠχρεὶ ἀνταύγειαι τοῦ θνήσκοντος ἡλίου

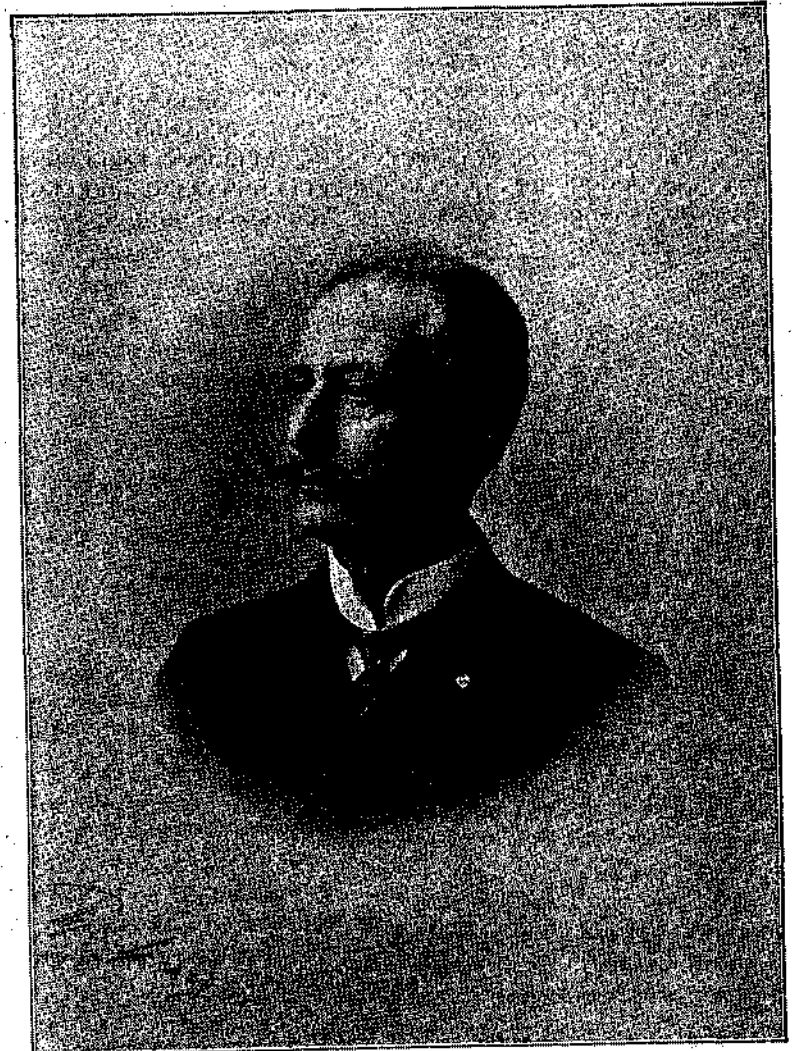
ἐσβύνοντο μελαγχολικὰ εἰς τὸν χλιαρὸν αἴρα τοῦ δειλινοῦ, καὶ μίᾳ συνεφιά ἐντονος ἐχύετο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἀπὸ τῆς γρίλιος τῶν παραθύρων. Τὰ μάτια τῆς αἰθριάζαντα τώρα κάπως ἀπὸ τὸν αἰφνιδίον σάλον τῆς ψυχῆς τῆς, ποσέπεσαν ἤρεμα, ἱκετευτικὰ παντοῦ, ὡς νὰ ἐζήτη βροῆθειαν ἀπὸ τὸ κενόν, ἀπὸ τὴν μεγάλην εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ τῆς, ποῦ ἐκρέμετο ἐκεῖ ἀντίκρου, καὶ τὴν ἠτένιζε μετὰ κῆποιαν μαλακὴν θωπεσίαν ἀπὸ τὰ ἐκφραστικὰ τοῦ μάτια, μετὰ μίαν ἀπέραν-

τον καλωσύνην, ποῦ ἐλαμπε ὡς φωτιστεφάνη τριγύρω εἰς τὴν λευκοτάτην μορφήν του.

Τὰ κουρασμένα βλέφαρά τῆς, τὰ ὁποία μετὰ κόπου ἐκράτει ἀνοικτὰ, ἐσφάλησαν τὰ μάτια τῆς, καὶ ἀπεκοιμήθη μετ' ὀλίγον παραδιδόμενη εἰς ἑαυτήν, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη τῆς ἐφιθόριζαν ἀκόμη—τίς οἶδε—ποῖαν μυστικὴν προσευχὴν διὰ τὸ σπαρακτικὸν μῆνυμα τῆς χαμένης τῆς ἀγάπης!...

TAKHE KONOPHOS

Οἱ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

TIM. AMVRAΣAS

ΣΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκομίσθησαν νέοι ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΚΟΝΔΥΛΟ-
ΦΟΡΟΙ ἐκ διαφόρων ἔργαστάσεων (FONTAIN PEN).
Οἱ κονδυλοφόροι οὗτοι ἀπαξ πληρούμενοι ἑπαρκοῦσι
διὰ γραφῆν 2000 λέξεων.

ΔΕΛΤΑΡΙΑ ἑλληνικῆ ἐκδόσεως Πάλλη καὶ Κοτζιά
ἐξαιρετῶν ποιότητος πωλοῦνται τὴ ματρά 5 λεπτ. ἕκαστον.

“ΣΦΥΡΑ,,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:) ΜΙΧ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
(Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ

Δύο σελίδες πλήρεις γελοιογραφιῶν ἐπικαιρῶν.

Ἔτη οὐμορυστικῆ, φιλολογικῆ
πολιτικῆ, κοινωνικῆ.

Συνδρομὴ δρ. 5. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. 8.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» ἐ-
ξαιρετικῶς γίνεται ἔκπτωσις, ἦτοι δρ. 3, προ-
πληρωτέα. Ἐξωτερικῷ φρ. 5.

CORSETS ÉLÉGANTS

34. Ὀδὸς Φιλελλήνων 34.

- Σχήματα νεώτατα, τελείως ὑγιεινά.
- Ἐσωφῶρια πολυτελείας.
- Ορθοπαϊδικοὶ σιγηθόδεσμοι.

Καλλιτεχνικὸν βιβλιάριον μὲ λεπτομερεῖς πλη-
ροφῶριαι καὶ διάφορα σχήματα ἀποστέλλονται ἀπαν-
ταχοῦ δωρεάν εἰς πᾶσαν ἐπὶ πενταλέπτου δελταρίου
αἰτησιν, ὡς καὶ δείγματα ὑφασμάτων.

“ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,,

Διευθύνται: Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ν. ΠΑΖΑΡΗΣ — Σ. ΚΟΚΚΟΛΗΣ

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς ἐν Ἀθήναις

Γραφεῖα ὁδὸς Μητροπόλεως 28.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΖΩΗΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ ΒΑΣ. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΛΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — Ὀδὸς Σταδίου 33.

Ἀσφάλεια ζωῆς. — Προκοδοτήσεις. — Ταμειντήριον. —
Ἀσφάλεια μικτῆ. — Ἀσφάλεια θανάτου.

Ἀσφάλιστρα ἐλάχιστα, καταβεβληόμενα καὶ
μηνιαίως.

Ἐυκολία κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀσφαλί-
στρον. Δάνεια καὶ ἐξαγορὰ συμβολαίων.

Γενικὸς Διευθυντὴς ΑΘ. ΦΙΛΩΝ

ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

Τοῦ Α' Β' Γ' Δ' καὶ Ε' ἔτους

εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας, τιμώμενοι οἱ
χρυσόδετοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ

ΤΗΣ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

τοῦ Α', Β', Γ', Δ' καὶ Ε' ἔτους πωλοῦνται
εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀντὶ δρ. 1,50. Διὰ τὰς ἐ-
παρχίας 2 δρ. Διὰ τὸ ἐξωτερικόν 2 φρ. χρ.

Ἐξεδόθη

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

Φωτοτυπία τρίχρωμος

Τὸ δῶρον τοῦ ΣΤ'. ἔτους πρὸς
τοὺς συνδρομητὰς μας.

Διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους Δραχ. 2.

Ἐξεδόθησαν

“ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ,,

Ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις

ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντὸς τῆς «Πινακοθήκης».

Τόμος κομψὸς ἐκ σελίδων 84.

Δραχμὴ μία

Τὰ “Φύλλα Ἡμερολογίου,, διευρυμή-
θησαν δωρεάν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς
τῆς “Πινακοθήκης,, ἐκδοθέντα ἀντὶ τοῦ τεύ-
χους τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟ “ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ,, πινάξ Ν. Γύζη. Φωτο-
τυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1. Ἐπὶ χονδροῦ χαρτον
δρ. 2.

“ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ,, δράμα Φρ. Κολλέ, κατὰ μετάφρα-
σιν Ἀγίδος Θέρου. Τιμῆται δρ. 1. Ἐπὶ Ὀλλανδικῷ
χαρτον δρ. 2.

ΤΟ “ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ,, δράμα Ν. Λάσκαρη καὶ Π.
Δημητρακοπούλου Δρ. 1.

ΤΟ “ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ,, πινάξ Φοῖβου Ἀρι-
στέως. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η “ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ,, πινάξ L. Perrault. Φωτο-
τυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η “ΑΙΩΡΑ,, Πινάξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα
Δρ. 1.

Ο “ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ,, Πινάξ
Roche-grosse. Φωτοτυπία. Δρ. 1.

Ο “ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ,, τρίχρωμος
φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 2.